

Proloog

Hij is alleen, maar niet eenzaam. Hij woont in Den Haag in de Bomen- en Bloemenbuurt.

Een bovenwoning in een smalle straat, met huizen aan beide kanten - vanachter het raam aan de straatkant kun je bij je overburen naar binnen kijken.

Het huis is uit 1923 – oud, maar wel ingrijpend gerenoveerd in de loop van de tijd, als een lichaam waarvan de versleten organen vervangen zijn door transplantaten. Kunststof kozijnen voor en achter met dubbel glas, centrale verwarming, nieuwe plafonds, een moderne keuken en nieuw sanitair.

Het uitzicht aan de achterkant compenseert het ontbreken daarvan aan de straatkant in ruime mate. De tuinen van de bewoners op de begane grond zijn namelijk behoorlijk diep. Je kunt daardoor weg kijken en, nog belangrijker: je kunt omhoog kijken de lucht in.

Die lucht: het is de westkant van het huis, de zeekant - want Scheveningen is niet ver weg. Wolkenformaties komen bij westenwind landinwaarts drijven. Stapelwolken in allerlei vormen, een kind of een volwassene met de fantasie van een kind, zou er dieren in herkennen of figuren uit een sprookje. Of luchtkastelen, met kantelen die oprijzen tegen de hemel.

Bloemkoolvormen soms, opbollend in de lucht. Cirrus - hoge bewolking die uit fijne witte draden lijkt te bestaan, een beetje zijdeachtig als het ware.

Dwarrelwolken, grijs-witte vlekjes op een blauwe ondergrond. Egaalgrijze, sombere luchten op slechte dagen. Een inktzwarte lucht op regendagen – buien die

soms even snel vertrokken zijn als ze kwamen. Felle opklaringen af en toe, zo blauw dat het pijn aan je ogen doet als je naar buiten kijkt. Condensstrepen van vliegtuigen, hoog in de lucht en langzaam uit elkaar vallend.

Een nooit eindigende voorstelling, gratis, voor wie er oog voor heeft.

Zijn woonkamer is het centrum van zijn universum. Het is een ruimte van zes bij vier, aan de tuinkant. Een werktafel met computer en printer. Een boekenkast met geschiedenis, reisverhalen en vertaalde literatuur. Een tweezitsbank waarvan de bekleding versleten is. Een Ikea-fauteuil naast de bank, een geërfd schilderij aan de muur en een sansevieria in een hoek van de kamer. Hij houdt van reisboeken en de werelden die ze oproepen, een leunstoelreiziger pur sang. Gaat eigenlijk nooit meer op vakantie. Heeft genoeg aan boeken.

Hij geeft om de natuur, hij houdt van bomen – zoals ze oprijzen in het bos, onverstoorbaar, alles al meegemaakt, alles gezien, ouder dan een mensenleven soms.

Dieren - ze zijn zoveel minder gecompliceerd dan mensen. Je hoeft niet op je woorden te letten als je tegen ze praat, het is altijd goed wat je zegt. Nooit problemen. Geen ingewikkelde toestanden.

Hij kent de meest voorkomende soorten vogels en kan ze ook herkennen aan hun zang. Zwervend door bos en duin luistert hij en benoemt de soorten.

Niet meer alleen. Als je levende wezens een naam kunt geven zoals eens Adam in het paradijs, ben je niet meer alleen.

Hij heet Nico en is 45 jaar oud. Niet het flauwste ver-

moeden dat zijn rustige leventje op het punt staat door elkaar geschopt te worden.

Geen enkel idee.